

NEPRÁBOJNÁ

Stáda, 01 června 2011

Tak se tu pár dní rozvinula debata o pomoci někomu, kdo najednou sám nezmůže tématu nic. Vážně;ina z vás má podobný názor jako "bíbí", jenže... ono to má háček - dalo by se říci: velký hák. Ne každý má fajn příbuzné, ne každý má kvalitní kamarády, ne každý si o pomoc nestydí říct.

Ono to chce spíše někoho, kdo je v kondici fyzické i psychické a může zařít jednat, shánět, zorganizovat a organizovat. Lidi ve stavu, v jakém je paní, mají dost co dělat sami se sebou a nemají třeba ani fyzicky, ani psychicky na tom obvolávat lidi (pokud mají na mobil...) s prosbou o pomoc. Být třeba sestrou té paní, začnu volat, psát, udělám třeba sbírku mezi příbuzenstvem - málokdo může naráz pomoci nějak víc, ale tisíce pro nemocnou sestru, neteť, sousedku, kolegyni, kamarádku dá rád, stačí 50 lidí a něco se sejde. Někdo je ochoten pravidelně dotovat drobnou výpomocí, stovku týdně, nebo potraviny atd. Ale musí se té organizace pomoci někdo ujmout. Těba parta kamarádek. Tím roztočí kolečka, lidi se zkontaktují navzájem, dneska to jde snadno díky netu, informují se, co je třeba, tím, že si "zapla se necítí trapně a nestahují se do pozadí, aby na ně nepadl přek, nestydí se zajít pak na kafe, zastavit se poklidit nebo vyčhlit, donesou kytku, koláč, krmení pro kočku a tak. Ale to chce prostě dobrou duši, co to roztočí." (bb) Vzpomněla jsem si na jednu příhodu, kterou mi ta současná připomněla. Bylo nebylo, třeba pár lety u nás v do prima paní. Manžel jí zemřel a tak bydlela sama. Měla pár kamarádek, se kterými chodila na výlety, měla děti a vnoučata. Jenže dostala i nemoc toho "německého pána od A." V domě vlastně nikdo nic moc nevěděl - vždyť to zn ráno lidi vypadnou, k večeru se vracejí a každý má dost co dělat sám se sebou, svou rodinou. A jednou jsem ji potkala v kočce na schodišti, plakávala. Vyšla na chodbu, dveře se jí zabouchly a ona seděla sama na schodech v liduprázdném domě... Ono to také nebylo hned - tehle stav, prostě pomalu se přestala s kamarádkami vídat, rodina jí jen nosila nákupy... občas zašovala pečovatelka. Jednoho dne ji odvezli a za pár týdnů jsem se dozvěděla, že umřela v LDN. Smutkem, opuštěností. Bylo jí kolem sedáti. Nechci tím říct, že všechny vykašlali, jen nebyla nikdy extra přbojná... A myslím, že takových lidí je víc. Taková je třeba i ta paní, o které nám psala Anděla. Pochybuji, že má kolem sebe partu kamarádek... d@niela